

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.059/2016/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Bereczki István ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (Cg.09-09-..., felperes címe) felperesnek - a dr. Turi Lajos Péter ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve és alperes neve II. r. alperesek (mindketten alperesek címe) ellen, vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása és járulékai iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. szeptember 16. napján kelt 8.G.15-15-040098/7/I. számú ítélete ellen az I. és II. r. alperesek részéről 8. sorszám alatt előterjesztett - 10. sorszám alatt kiegészített - fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2016. április 05. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 100 000 (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a felperes 2015. február 4. napján előterjesztett keresete alapján indult perben a 2015. szeptember 16. napján meghozott fellebbezett ítéletében megállapította, hogy az I. és II. r. alperesek, mint a Cg.15-09-09-... cégjegyzékszámú M. „f.a.” ..., ... u. 18. szám alatti székhelyű társaság volt képviselői a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezáltal a hitelezők 17 887 473 Ft összegű követelésének teljes kielégítését megghiúsították; az alperesek felelőssége egyetemleges.

Kötelezte az I. és a II. r. alpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül a felperesnek egyetemlegesen 236 000 Ft elsőfokú perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában tényként állapította meg, hogy az alperesek, a 2011. július 25-ei alapításától önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetői - és egyben tagjai - voltak a 2014. június 11-ei kezdő időponttal felszámolás alatt álló M. Korlátolt Felelősségű Társaságnak (a továbbiakban: adós gazdasági társaság).

A felszámolási eljárás alatt az alperesekkel, mint vezető tisztségviselőkkel szemben a felszámoló a felszámolási bíróságnál, 2014. augusztus 7-én pénzbírság kiszabását indítványozta arra hivatkozva, hogy nem tettek eleget a Cstv. 31. §-ában írt kötelezettségüknek, és ugyanezen okból 2015. január 8. napján a felszámolási eljárás egyszerűsített módon történő befejezése iránti kérelmet nyújtott be. A felszámolási eljárásban a bíróság 2015. március 25. napján személyes meghallgatását tartott, amelyen a jelen per alpereseit pénzbírság terhe mellett felhívta arra, hogy az adós iratanyagát és

vagyonat 30 napon belül adják át a felszámolónak. A felszámoló 2015. május 5. napján bejelentette a felszámolási bíróságnak, hogy az alperesek átadták az adós tulajdonát képező ... forgalmi rendszámú gépjárművet, továbbá a vevőszállító bizonylatokat, bevallásokat és főkönyvi kivonatokat, és erre tekintettel visszavonta az egyszerűsített eljárás iránti kérelmét. Bejelentése szerint azonban nem került átadásra a tevékenységet záró mérleg.

A felszámolási eljárásban az adós gazdasági társaság felszámolója 2015. szeptember 15. napján - a tevékenységet záró mérleg, illetve vagyon hiányában - ismételten az egyszerűsített eljárás lefolytatását kérte.

A felperes 2015. február 4. napján nyújtotta be az alperesek ellen a keresetlevelét, amelyben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az I. és a II. r. alperesek az adós gazdasági társaság ügyvezetőiként a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében nem a hitelező érdekeinek megfelelően látták el ügyvezetési feladataikat, és a magatartásukkal összefüggésben a társaság vagyona 96 246 000 Ft-tal csökkent, így a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították.

Az elsőfokú bíróság a 2015. március 18-án tartott első tárgyaláson az alperesek mulasztására tekintettel a keresettel egyezően bírósági meghagyást bocsátott ki, amely ellen az alperesek ellentmondással éltek, ezért az elsőfokú bíróság az eljárást tovább folytatta, és a fellebbezett ítélettel fejezte be.

Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1)-(3) bekezdéseinek, a Pp. 3. § (3)-(4) bekezdésének, 105. § (1)-(4) és 107. § (1)-(3) bekezdéseinek, valamint a 141. § (2) és (6) bekezdései rendelkezéseinek részletes ismertetését követően kifejtette, miszerint megállapította, hogy az adott ügyben a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelmet alkalmazni kell. Ezért a hitelezői érdekek sérelmének vélelmére tekintettel a bizonyítási teher megfordult, és a Cstv. 31. § (1) bekezdés szerinti felelősség alóli mentesülésükhöz az alpereseknek azt kellett bizonyítaniuk, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Erre a 2015. július 8. napján tartott tárgyalásról távol maradt alpereseket a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített végzésben tájékoztatta, és - egyidejűleg figyelmeztetve arra is, hogy a bizonyítás sikertelenségét, a bizonyítékok késedelmes bejelentésének, vagy a bizonyítékok bejelentésének elmulasztása jogkövetkezményeit a bizonyításra kötelezett félnek kell viselnie - felhívta őket arra, hogy a jegyzőkönyv kézhezvételétől számított 15 napon belül tegyék meg bizonyítási indítványaikat, csatolják az ellenkérelmükben előadott állításaikat igazoló okirati bizonyítékaikat.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperesek jogi képviselője a fenti tájékoztatást és felhívást tartalmazó tárgyalási jegyzőkönyvet 2015. július 23. napján átvette, az abban foglalt felhívásnak azonban határidőben nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság nem adott helyt az alperesek jogi képviselője által a 2015. szeptember 16-ára tűzött folytatólagos tárgyalás napján érkezett beadványában előterjesztett, annak a bizonyítási indítványnak, hogy a bíróság az adós gazdálkodó szervezet felszámolóbiztosát, L. Cs.-t tanúként hallgassa meg azon tény bizonyítására, miszerint az alperesek valamennyi irat- és vagyonátadási kötelezettségüknek eleget tettek. A Pp. 141. § (2) és (6) bekezdése alapján és a Pp. 3. § (4) bekezdésének harmadik fordulatára figyelemmel elkészttség folytán mellőzte az alperesek e bizonyítási indítványának a teljesítését.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában megjegyezte, hogy az alpereseknek az iratátadásra vonatkozó állítása ellentétes a felszámolónak a felszámolási eljárásban 8.Fpk.15-14-.../32. szám

alatt előterjesztett beadványában, valamint az egyszerűsített eljárás iránti kérelmében tett tényállításával.

Kifejtette továbbá, hogy az alpereseket terhelő bizonyítási kötelezettség körében a Pp. 3. § (3) bekezdésében adott tájékoztatásának megfelelő védekezést és bizonyítási indítványt az alperesek még az elkésztett benyújtott beadványukban sem terjesztettek elő.

Mindezek miatt - a Pp. 141. § (6) bekezdésére hivatkozással - a felperes kérelmével egyezően a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Az alpereseket a felperes javára perköltségként a felperes jogi képviselője által a közte és a felperes között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben megjelölt 200 000 Ft ügyvédi munkadíj, és az előlegezett 36 000 Ft eljárási illeték együttes összegének megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek fellebbezést nyújtottak be.

A fellebbezési kérelmükben elsődlegesen a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását, és perköltségükben marasztalását kérték.

Perorvoslati kérelmükben állították, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás felderítése, megállapítása és az ítélet meghozatala során a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, mert figyelmen kívül hagyta az alperesek javára értékelendő tényeket, továbbá indokolatlanul mellőzte az alperesek által előterjesztett bizonyítási indítványban foglaltakat. Az ítélet erre visszavezethetően megalapozatlan.

Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően azt az általa is megállapított tény, miszerint az adós elleni felszámolási eljárásban az alperesek átadták a társaság tulajdonát képező gépjárművet, bevételeket, főkönyvi kivonatokat a felszámolóbiztosnak, amelynek következtében a felszámoló vissza is vonta a felszámolási eljárás egyszerűsített befejezésére irányuló kérelmét.

Az elsőfokú bíróság azért nem fogadta el az alpereseknek azt a tényállítást, miszerint a tevékenységet záró mérleget 2015. május 8. napján megküldték a felszámolóbiztos részére, mert megállapítása szerint ez az állítás ellentétes a felszámolóbiztosnak a felszámolási bírósághoz 2015. május 15. napján benyújtott beadványában foglaltakkal.

Az alperesek álláspontja szerint azonban ennek az ellentmondásnak a tisztázása a felszámolóbiztos tanúkenti meghallgatásával nélkülözhetetlen lett volna, mert amennyiben az alperesek ezáltal igazolták volna a tevékenységet záró mérleg átadását a felszámolónak, úgy az azt eredményezte volna, hogy a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem az alperesek tekintetében megdőlt, ugyanis maradéktalanul eleget tettek mind az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott létbe helyezési és közzétételi kötelezettségüknek, mind a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontja szerinti beszámoló készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségüknek.

Az alperesek a felszámolóbiztos tanúkihallgatására irányuló bizonyítási indítványukat a 2015. szeptember 16. napján benyújtott beadványukban előadták, megjelölték azt, hogy a tanúbizonyítás foganatosítására milyen, a perben lényeges kérdés tisztázása miatt van szükség, így a bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdése szerint nem mellőzhette volna a bizonyítás elrendelését.

A felperes az írásban benyújtott fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és az alpereseknek a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségei megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperesek mulasztását, úgy a felszámolási eljárásban, mint a peres eljárásban teljesítendő kötelezettségeik tekintetében helytállóan állapította meg, és eljárási szabálysértés nélkül alkalmazta ennek következményeit.

A fellebbezéssel szemben a tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett, a megállapított történeti tényálláshoz képest megfelelő jogi következtetéseket vont le, amikor az alperesek felelősségét megállapította.

Az ítéletábra az alperesek fellebbezését - kérelmükre a Pp. 256/A. § e) pontjára figyelemmel - tárgyaláson bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra az elsődleges fellebbezési kérelmet az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése szükségessége hiányában a következő indokok alapján találta alaptalannak.

Megalapozatlan alpereseknek az a fellebbezési támadása, miszerint a L.Cs. felszámolóbiztos tanúkihallgatására irányuló bizonyítási indítványuk mellőzésével az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítást eljárási szabálysértéssel nem folytatta le.

A Pp. 141. § (2) bekezdése szerint a bíróság - ha ez a tényállás megállapításához szükséges - a feleket felhívja nyilatkozataik megtételére és lefolytatja a bizonyítási eljárást. A fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. Ha a bizonyítás lefolytatása az első tárgyaláson ennek ellenére nem lehetséges, vagy csak részben lehetséges a bíróság a tárgyalás elhalasztása mellett elrendelheti a per további előkészítését.

Az adott esetben a felterjesztett iratok alapján megállapítható, hogy az alperesek az elsőfokú bíróság által az ügyben kibocsátott 8.G.15-15-.../5. számú bírósági meghagyás ellen a jogi képviselőjük által 2015. április 20. napján benyújtott ellentmondásukban lényegében nem vitatták a felperesnek azt - az adós társaság felszámolóbiztosának a keresetlevélhez F/3 alatt csatolt 2014. szeptember 25-ei írásbeli nyilatkozatára alapított - tényállítását, hogy az adós vagyont, iratanyagát nem adták át a felszámolónak. Úgy nyilatkoztak azonban, hogy e kötelezettségüknek maradéktalanul eleget kívánnak tenni, és vállalták, hogy a felszámolóbiztossal ennek érdekében a kapcsolatot felveszik.

Az alperesek ezt követően az elsőfokú bírósághoz, 2015. július 8. napján érkezett G.40.098/2015/4. számú - a keresettel szembeni ellenkérelmet tartalmazó - beadványukban ezzel szemben már azt állították, miszerint 2015. április 17. napján az iratok, valamint a társaság vagyonának az átadása a felszámoló részére megtörtént, és 2015. május 8. napján postai úton a zárómérleget is megküldték. Előadásuk szerint mindezek megtörténte miatt megdőlt a felperes által a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglalt törvényi vélelem fennállására vonatkozó - a keresetlevélben és a 2015. március 18. napján tartott tárgyaláson történt - hivatkozás.

Mindebből okszerű következtetés vonható le arra, hogy az alperesek már ekkor tisztában voltak azzal: a jelen per eldöntése szempontjából lényeges kérdés az, hogy az adós társaság tevékenységet záró mérlegét átadták-e a felszámolóbiztosnak, mert ettől függ, hogy a jelen perben a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti törvényi vélelem alkalmazható-e.

A 2015. július 8. napján tartott tárgyalásról készült 8.G.15-15-.../5. számú jegyzőkönyvből, annak átvételekor, 2015. július 23-án az alperesek jogi képviselője tudomást szerzett arról is, miszerint az elsőfokú bíróság a tárgyaláson (amelyen szabályszerű idézés ellenére sem a jogi képviselő, sem az alperesek nem jelentek meg) ismertetéssel a per anyagává tette az adós 8.Fpk.15-14-... számú felszámolási eljárásában keletkezett iratokat, köztük az adós felszámolójának a felszámolási bírósághoz 2015. május 15. napján érkezett 33. sorszámu beadványát, amelyben velük szemben pénzbírság kiszabását indítványozta arra hivatkozva, hogy a tevékenységet lezáró mérleg átadására a felszámoló részére még mindig nem került sor, valamint azt is, hogy a felszámolási bíróság az

indítványnak helyt adva, 2015. június 24-én meghozott 38. sorszámú végzésével I.rendű alperes volt vezető tisztségviselővel szemben 50 000 Ft pénzbírságot szabott ki.

Mindezekből, valamint szintén a tárgyalási jegyzőkönyvből megismerhető abból a tényből, hogy az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében írt törvényi vélelem alkalmazását megalapozó tény az adott esetben megállapíthatónak tartja, okszerűen vonható le az a következtetés, hogy az alperesek nevében eljáró jogi képviselő tudatában volt annak, miszerint ahhoz, hogy a jelen esetben a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti törvényi vélelem ne érvényesüljön bizonyítani szükséges, hogy a tevékenységet lezáró mérleg átadásra került a felszámolóbiztosnak.

A Pp. 141. § (2) bekezdésében előírt, az eljárást segítő gondos pervitel mellett az alpereseknek a felszámolóbiztos tanúkihallgatására irányuló bizonyítványukat bírói felhívás nélkül is úgy kellett volna teljesíteniük, hogy az az elsőfokú bíróság által az ügyben 2015. szeptember 16. napjára kitűzött folytatólagos tárgyaláson foganatosítható legyen. A Pp. 141. § (2) bekezdésében foglalt generálklauzula ugyanis előírja, hogy a fél bírói felhívás nélkül is köteles a gondos és az eljárást elősegítő pervitel szerint eljárni.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a 2015. július 8. napján tartott tárgyaláson hozott, tárgyalás elhalasztásáról rendelkező végzésében - a Pp. 141. § (2)-(6) bekezdésében írt jogkövetkezmények terhével - kifejezetten felhívta az alpereseket, hogy a jegyzőkönyvmásolat kézhezvételétől számított 15 napon belül tegyék meg a bizonyítási indítványaikat, csatolják az ellenkérelmükben előadott állításait igazoló okirati bizonyítékaikat, tanúbizonyítás esetén a tanú adatait a Pp. 176. §-ának megfelelően külön iratban jelentsék be a bíróság részére.

Az elsőfokú bíróság felhívása tartalmilag megfelelt a törvényes követelményeknek, és - az ítéletábra megítélése szerint - ésszerű határidőt szabott az alpereseknek a felhívásban foglalt azon kötelezettségeik teljesítésére, amelyekkel jogi képviselőjüknek - a fent kifejtettek szerint - enélkül is tisztában kellett lennie.

Miután az alperesek jogi képviselője a tárgyalási jegyzőkönyvet - benne a bíróság felhívásával - 2015. július 23. napján, tehát a törvénykezési szünet alatt vette át, a Pp. 104/A. § (1) bekezdése alapján 2015. augusztus 20. napjától számított 15 napon belül, azaz 2015. szeptember 4. napjáig volt (lett volna) köteles eleget tenni az abban foglaltaknak. Ezzel szemben a L.Cs. felszámolóbiztos tanúkénti kihallgatására irányuló határozott bizonyítási indítványát tartalmazó beadványát csupán 2015. szeptember 15. napján, azaz azon a napon nyújtotta be, amelyre a bíróság a folytatólagos tárgyalást kitűzte. Mulasztását pedig sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésében meg sem kísérelte kimentni.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alpereseknek a felszámolóbiztos tanúkihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványa elkésztett, és az a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon került előterjesztésre, amire tekintettel jogszerűen alkalmazta a Pp. 3. § (4) bekezdését.

A kialakult bírói gyakorlat szerint ugyanis jogszabálysértés nélkül mellőzi a bíróság a bizonyítási indítvány alapján a további bizonyítás elrendelését, ha a fél a bizonyítási indítványt neki felróható okból elkésztett, vagy egyébként a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjesztette elő, és a törvény nem tartalmaz eltérő rendelkezést (BH 2013.18., Kúria Pfv.VII.21.671/2011.).

Az elsőfokú eljárásban jogszabálysértés nélkül mellőzött bizonyítás lefolytatására pedig, a Pp. 235. § (2) bekezdésének utolsó mondatába foglalt tilalom miatt a másodfokú eljárásban sem kerülhetett sor.

Az alperesek azt a fellebbezési hivatkozásukat, hogy a felszámolóbiztos meghallgatása nélkül a tényállás felderítetlen és hiányos maradt, így az elsőfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy megalapozott és helytálló döntést hozhasson „az alperesek tekintetében”, a másodfokú bíróság által értékelhető módon sem az írásban benyújtott perorvoslati kérelmükben, sem a fellebbezési tárgyaláson - amelyen nem jelentek meg - nem indokolták meg.

Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kapcsán, a hivatkozott fellebbezési állítás ellenében rámutat arra, hogy az a felperesnek a 2015. szeptember 16-án megtartott tárgyaláson véglegesen fenntartott keresetével összefüggésben tett kereseti tényállításaival megegyező. Eszerint az alperesek 2011. július 25. napjától önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetői voltak a 2014. június 11. napjától felszámolási eljárás alatt álló adós gazdasági társaságnak, amely azáltal, hogy a felperes 2012. november 3-án és 2012. december 5-én esedékes, befogadott és nem vitatott számláit az esedékességtől számított 20 napon belül sem tudott kiegyenlíteni, fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, ezt követően a társaság vagyona csökkent, a vagyonsökkenés mértéke megegyezik a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelezői igények együttes összegével.

Mindezekről eltérő tények megállapítására alkalmas tényállítást az alperesek sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésben nem tettek, védekezésük csak a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti törvényi vélelmet megalapozó tények fenn nem állására irányulóan volt. Az elsőfokú bíróság - az előzőekben kifejtettek szerint - e tekintetben a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdése alkalmazásával, a törvényi rendelkezés betartása mellett hozta meg a határozatát. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének - az alperesek másodlagos fellebbezési kérelme alapján történő - érdemi felülbírálata során elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított azt a tényállást is, hogy az alperesek az adós gazdasági társaság tevékenységet lezáró mérlege tekintetében nem tettek eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontjában írt kötelezettségüknek, amely tény alapján az elsőfokú bíróság helytálló következtetést vont le arra, hogy az adott ügyben a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében írt törvényi vélelmet alkalmazni kell.

Eszerint pedig a felperes kereseti állításaival megegyező - az előbbiek értelmében az alperesek által nem vitatott - tényállás mellett vélelmezni kell, hogy az alperesek vétkes - a törvényi követelménnyel ellentétes - ügyvezetői magatartásával áll okozati összefüggésben az, hogy az adós gazdasági társaság hitelezői az adóssal szemben fennálló, a felszámolási eljárásban bejelentett, és a felszámoló által nyilvántartásba vett követeléseikhez teljes egészében nem juthatnak hozzá.

A törvényi vélelemmel szemben pedig az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján jártak el ügyvezetésük során, illetve, hogy a hitelezők kielégítésének megghiúsulása nem az ő magatartásukkal áll okozati összefüggésben, amelyre vonatkozóan az elsőfokú bíróság (a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt kötelezettségének megfelelően) az alperesek részére a 2015. július 8-ai tárgyaláson tartalmilag megfelelő és teljeskörű tájékoztatást adott (8.G.15-15/5. számú jegyzőkönyv 5. oldal).

A bizonyítási teherről rendelkező Pp. 164. § (1) bekezdésének, illetve az adós gazdasági társaság vezetőinek felelősségéről szóló Cstv. 33/A. § (1) és (3) bekezdésének megsértése ezért a jelen esetben nem volt megállapítható. Ugyanakkor annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság a törvényi vélelem megdöntéséhez szükséges bizonyítási kötelezettségükről és a bizonyítási teherről számukra megfelelő tájékoztatást adott, az alperesek ebben a körben az elsőfokú eljárás során semmilyen értékelhető tényállítást nem tettek, és a felszámolóbiztos tanúkénti kihallgatásán kívül, más bizonyítási indítványuk sem volt.

Az alperesek a fellebbezésükben egyébként sem jelöltek meg semmilyen értékelhető fellebbezési indokot a vezetői felelősségüket a keresettel egyezően megállapító ítéleti döntés - illetőleg annak kifejtett indokai - érdemi helytállóságával szemben.

Az ítéltábla a kifejtettek alapján - az alperesek fellebbezési érveinek értékelésével, és hivatalból észlelendő - jogszabálysértés megállapítására nem látott lehetőséget, az alperesek pedig a fellebbezésükben az elsőfokú érdemi döntés megváltoztatására alkalmas tényre, vagy körülményre nem hivatkoztak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - a jogi indokolásnak a fellebbezési érvek miatt szükséges fenti kiegészítésével - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a saját - az ügyvédi munkadíjból és a fellebbezési eljárási illeték előlegezéséből keletkezett - másodfokú eljárási költségüket maguknak kell viselniük, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni a felperes részére a fellebbezési eljárásban ügyvédi munkadíjból keletkezett perköltségét.

A másodfokú perköltségként megfizetendő ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelően (de arra figyelemmel, hogy a felperes által becsatolt 2015. január 29-én keltezett „Megbízási szerződéskivonat” (G.40.022/2015/1/F/6.) 2. pontja a perbeli képviselő másodfokú eljárásban történt ellátására vonatkozó külön munkadíj megállapítást nem tartalmaz) a 3. § (5) bekezdése alkalmazásával a felperes és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj 50 %-ában, azaz 100 000 Ft-ban határozta meg, amelynek megfizetésére az alpereseket a Pp. 51. § a) pontja szerinti pertársakként a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján a Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti teljesítési határidőben kötelezte.

Debrecen, 2016. április hó 05. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Dr. Görög Attila sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó